

På krokodillejagt i Rurrenabaque

Drømmer du om at komme på et rigtigt eventyr? Om at efterligne Tarzan og fange en krokodille med de bare næver dybt inde i Amazonas? Om at fiske piratfisk og fange Anacondaer i junglen? Om at svømme med lyserøde floddelfiner? Så tag med på turen ned ad dødens landevej til Amazonbassinet i Rurrenabaque.

TEKST OG FOTO: JAKOB ØSTER

Den dovne dræber

Underligt nok anede krokodillen ikke uråd. Fredsommeligt lå den dér på bredden ganske tæt på det mudrede brune flodvand. Under et virvar af lavt hængende grene lå den bomstille og missede med øjnene mod den skarpe sol. Halvt fisk, halvt øgle, som den var, lå den dovne dræber med den vidt åbne mund, mens livet på floden uendeligt langsomt passerede forbi den. Den var svær at få øje på. Med dens muddergrå

farve og de sorte pletter camouflerede den sig godt og skilte sig ikke meget ud fra jorden omkring den, der var plettet af grenenes skygger. Havde vi ikke vidst, hvad vi skulle kigge efter, da vi sejlede forbi, havde vi sikkert slet ikke fundet den.

Den lange smalle træbåd vi befandt os i, var under ti meter væk. I stævnen stod Dennis fra Canada bevæbnet med en lang, tynd træpind. På pinden var fast-

gjort et reb, der i spidsen var bundet som en løkke, hvorefter rebet var ført tilbage til hans frie venstre hånd. Et træk i rebet ville stramme løkken. En sindrigt konstrueret hjemmelavet krokodillegalde dinglede således fra enden af hans pind ned mod vandet, mens stævnen pløjede sig det sidste stykke gennem det høje sumpgræs mod den dovne krokodille. Vi forsøgte at forholde os i ro. Så meget i ro som det nu kunne lade sig gøre for syv mand i en træbåd

med en larmende påhængsmotor og med nedfaldne grene skrabende højlydt mod bådens bund. Trods vores klodsede og larmende entré forholdt krokodillen sig fuldstændigt i ro. Det undrede os. Dyret virkede omtrent ligeså intelligent, som det bræt det lignede. Hvordan kan klodens ældste dyrace stadig bestå, hvis den er så let at komme ind på livet af, tænkte vi. Heldigt for krokodillen, at mennesket ikke er særlig interesseret i at jage dem, når syv tumper på en tømmerflåde kan sejle direkte op til den, uden at den fortrækker en mine.

Kampen mod krokodillen

Båden var nu så tæt på land, at den var tæt på at gå på grund. Dennis gik ned i knæ og bøjede sig forover, mens han balancerende på stævnen forsøgte at liste løkken rundt om bæstets hoved og ned om dets hals. "Selv om krokodiller stort set hverken kan høre eller se, skal I ikke tage fejl af dem", sagde Carlos. "De er hurtige og mærker selv den mindste bevægelse, så hvis rebet strejfer snuden, er den væk som et lyn". Dennis kæmpede nu halvt oprejst med at holde balancen forrest i båden, mens han viklet ind i grene og med forbavsende rolig hånd akrobatisk manøvrerede løkken forenden af pinden forbi krokodillens hoved. Så trak han til. Løkken strammedes, og rebet greb fat om dyrets smalle hals. Den halvanden meter lange krokodille blev flået fremad og ud i vandet, mens Dennis nær var væltet bagover og ned i det mudrede

krokodillefyldte vand. Det var tid for Carlos at tage over. Carlos var ekspeditionens leder. En ung, tætbygget og smilende fyr, der havde levet det meste af sit liv her i den bolivianske jungle. Krokodillen sprællede og kæmpede for at komme fri, mens vi langsomt trak den hen til båden. Et frygteligt syn af desperat krokodille mødte os, da vi trak den op ad vandet. Smæk, sagde det hver gang dens kæmpe kæber fyldt med store, spidse tænder hårdt klapede sammen i dens forsøg på at enten komme fri eller i det mindste få bidt nogen. Krokodillen viste sig slet ikke at være en krokodille, men en kaiman, som tilhører alligatorfamilien, hvilket den nu beviste ved, som en sand alligator, at lave dens formodede dødsrulning mod urets retning. Farligt så det ud, da Carlos kæmpede en hård kamp med at holde det snappende gab lukket længe nok til, at vi kunne få surret det sammen. Det lykkedes heldigvis med alle lemmer intakte, og kampen var ovre. Pacificeret resignerede krokodillen, og vi benyttede lejligheden til at tage den bundne krokodille på skuldrene og få taget billeder, der dokumenterede vores fangst.

Den bolivianske pampas

Området omkring Rurrenabaque i det bolivianske lavland bød på både slette og jungle. Vi befandt os i det, der betegnedes som sletten, på pampastur i det bolivianske Amazonbassin, selv om ordet "slette" ikke gav noget retvisende

billede af dette frodige delta af floder og sumpe. Året var 1999, og jeg fordrev lidt af ventetiden frem mod årtusindeskiftet og den store fest på stranden i Rio med denne tur rundt på "pampassen" - i dette naturparadis, der bød på ikke så få eventyr. Udover Carlos bestod vores gruppe på turen af en lille broget skare på seks personer fra fem forskellige lande, som snart fandt ud af, at vi svingede ualmindelig godt sammen, og alle havde det samme mål med turen, nemlig at udfordre skæbnen mest muligt. Med vores fælles pres var det til vores store glæde lykkedes os at overtale Carlos til at give os lov til selv at prøve at fange krokodiller. Nu stod den på nye eventyr. Bevæbnet med fiskesnøre med små kroge påført bloddræppende rødt kød, gik vi i gang med at fange piratfisk fra bredden af floden. Som hvepse om en honningmelon sværmede de små fisk med de sylespidse tænder om vores madding, og når de glubskt huggede tænderne i deres bytte, trak vi i snøren og kunne smide endnu en lille sprælende dræber over i kurven med friskfangede piratfisk. Til frokost ristede vi sagte de magre fisk over vores lejrbrål og indtog dem med stor vellyst og følte os som nogle fandens karle.

Lyserøde delfiner

Helt så fandens karle var vi ikke senere på dagen, da vi fra båden iagttog det grumsede vand. Det var ulideligt varmt og pokkers fugtigt, og en svalende svømmetur stod ret højt på agendaen,

Krokodille som vi selv var med til at fange. Jeg gav den mine solbriller på for at beskytte den mod blitzlyset.

Artiklens forfatter i stævnen med vores sindrigt konstruerede krokodillegalde, som var en simpel men yderst effektiv anordning til krokodillefangst.

Vores guide, Carlos, trasker barfodet rundt og løfter åkander for at se om der mon skulle ligge en spændende kæmpeanakonda et sted i søen.

Vejen fra Rurrenabaque er i slutningen af regntiden i en temmelig miserabel forfatning. Selvfølgelig punkterer vi tillige midt i muddersuppen.

da Carlos meddelte: "I må da godt tage en svømmetur dreng, men det er på eget ansvar, I har jo set krokodillerne". Det fik midlertidigt lysten til en tur i floden til at fortage sig, indtil vi kom til et knæk i floden, hvor en lille flok af nogle af verdens særeste skabninger svømmede rundt. "Pink-nosed river dolphins" kaldte Carlos dem, og ganske rigtigt stod der et lyserødt skær fra næserne på delfinerne, der lystigt boltrede sig omkring båden. "Så, nu kan I roligt hoppe i vandet dreng", sagde Carlos. "Hvor der er delfiner, er der ingen krokodiller, I kan bare slå jer løs". Vi kiggede lidt ned på det grumsede, brune flodvand med en sigtbarhed på under fem centimeter og spekulerede lidt på, hvad der mon befandt sig dernede af farlige skabninger. "Piratfiskene skal I ikke bekymre jer om", sagde Carlos, som om han havde læst vores tanker. "Så længe I ikke har store åbne sår, napper de jer højst lidt bagi".

Således opmuntret overvandt lysten til en svømmetur frygten for det djævelske vand, og vi sprang kækt i floden. Desværre med det resultat, at vores delfinvenner straks fortrak og svømmede lidt væk fra båden. Vi kunne ikke se vores egne kroppe gennem det grumsede vand, men fra tid til anden kunne vi mærke dem, når piratfiskene nappede blidt i os. De sidste to, der kom tilbage op i båden efter endt svømmetur, var Roy og Eran fra Israel. Eran var, for at det ikke skulle være løgn, stormester i skak og kunne snildt banke resten af bådens besætning på en gang, selv om han sad med ryggen til skakbrættet. Som alle israelere var de eventyrlystne, og de var - i modsætning til ganske mange andre unge israelere på rejse i Sydamerika - utroligt sympatiske. Knap var Roy og Eran kommet op i båden, før de ophidset råbte noget til hinanden på hebræisk. Så pegede Eran lidt fremad og råbte "Crocodile!", hvorpå de begge sprang i vandet i den retning, Eran lige havde peget. Lamslåede så vi andre til og fik øje på en lille flok krokodiller i vandet. Krokodillerne var højst tredive meter fra båden og højst halvtreds meter fra delfinerne på den anden side af båden. Mens vi i båden undrede os over, hvordan en begavet stormester

kunne finde på noget så dumt som at hoppe i vandet med en flok krokodiller, gik sammenhængen op for os. "Camera, camera" skreg Roy. "Find my camera. I want a photo with us in the water with the crocodiles!"

"Piratfiskene skal I ikke bekymre jer om", sagde Carlos, som om han havde læst vores tanker. "Så længe I ikke har store åbne sår, napper de jer højst lidt bagi".

Flodsvin og anakondaer

Efter igen at være blevet fuldtallige sejlede vi videre ned ad den spændende brune flod og betragtede det særdeles mangfoldige dyreliv. Her var flere krokodillearter end noget andet sted på kloden, og over os fløj fra tid til anden farverige papegøjer. Gus fra England, der forstod at overdrive sine historier, mente med sikkerhed han havde set en tukan. Langs floden sad også med jævne mellemrum flokke af de mystiske forvoksede marsvin, der lød navnet *Hydrochoerus hydrochaeris*. På dansk kendt som flodsvin eller kapivar, der betyder "Herren over græsset". Et i sandhed mærkværdigt dyr denne rødbrune græssets herre og verdens største gnaver, der trods ligheden med marsvinet var på størrelse med en fuldvoksen gris. "Som flodhesten lever den det meste af dagen af at æde planter nede under vandoverfladen", fortalte Carlos, da vi sejlede forbi.

Slanger var der også masser af i området. Vi traskede rundt i de mange sumpe i et område, som var kendt for, at de lokale guider kunne fange og håndtere de giftige slanger. Alle tre arter af den sjældne anakonda fandtes i området, og efter vores krokodillefangst var vi stærkt opsatte på, at det skulle være vores næste bytte. Her var vi dog ikke så vilde med at bistå i indfangningsarbejdet, der gik ud på i timevis barfodet at trasker rundt i sumpvæksten i vandkanten langs bredden af de mange små søer og løfte lidt på åkanderne for at se, om verdens største og tungeste slange skulle ligge på lur et sted i vandet. Efter nogle timer, hvor den eneste der havde set en kvælerslange var Gus, der bestemt mente at have set en to meter lang kleppert kravle forbi lige bag os,

indstillede vi jagten. På vejen hjem fandt Carlos dog en lille trøste-cobra til os. Det var lidt uklart, hvorvidt den var giftig eller ej, men gladelig holdt vi den alle på skift, mens vi omhyggeligt klemte to fingre sammen om dens hoved og hals, så den ikke kunne lave ulykker.

El Camino de la Muerte

Der var tre måder at komme til Rurrenabaque fra La Paz. Den første og suverænt letteste var i al sin enkelhed at stige ombord på en lille propelmaskine, flyve lavt hen over de ufremkommelige Andesbjergene og lande i Rurrenabaque på en græsmark. Den anden og suverænt billigste var at tage bussen tyve timer ned ad 'verdens farligste vej'. Vejen, der helt blev lukket for motoriseret trafik i 2006, tog i gennemsnit livet af en person om dagen tilbage i 1999. Jeg valgte den tredje og suverænt sjoveste mulighed, nemlig at cykle de 64 kilometer ned ad 'verdens farligste vej', som de lokale også kaldte for 'El Camino de la Muerte', og derfra tage bussen det sidste lange stykke.

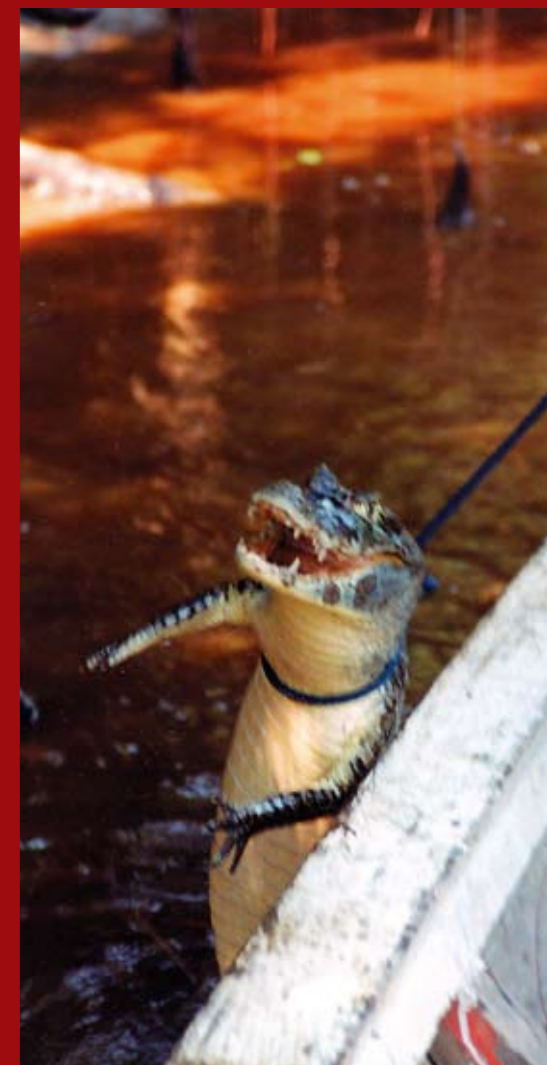
Vores lille gruppe stod derfor småfrysende en tidlig morgen iført alt, hvad vi havde af tøj i 4700 meters højde på toppen af La Cumbre, hvor vores chauffør Emilio fra firmaet Gravity Assisted Mountain Biking lige havde kørt os op. Blot 64 kilometer skulle vi cykle ned ad denne vej til byen Yolanda. Vejen var den eneste, der forbandt La Paz på det bolivianske altiplano med den bolivianske regnskov, den såkaldte Yungas. Et fald på hele 3.600 meter fordelt på sølle 64 kilometer, svarende til et gennemsnitligt fald på knap 6 %, skulle vi forcere - til alt held i nedadgående retning, og på de heldigvis moderne udseende mountainbikes, vi fik udleveret på toppen.

De første femten kilometer fløj vi for fuld fart nedad på den smukt asfalterede vej og havde endda til tider overskud til at nyde det dramatiske bjerglandskab. Så hørte asfalten op, og vi begav os i krig med djævelens landevej. Heldigvis havde man året forinden besluttet at ensrette trafikken, så man i tolv af døgnets timer kun måtte køre op og i de andre tolv timer kun køre ned. Det betød, at vi kun kunne risikere at møde lastbiler og andre køretøjer, der som os var på vej nedad bjerget. Desværre fore-

skrev reglerne på de kanter endvidere, at man altid skulle overhale udenom, det vil sige ud mod skrænten, så det var med bævende hjerte og nerverne uden på tøjet, når vi med 40 km/t overhalede de store trucks på de stenede og til tider mudrede veje, mens vi prøvede at lade være med at kigge ud over skrænten. Fra tid til anden stoppede vi og betragtede med morbid fascination de mange vrage af busser og trucks, der hjælpeløst lå smadrede for bjergets fod. Men ned skulle vi, og ned kom vi uden at bruge vores kræfter på meget andet end at holde os oprejst på cyklen samt at bremse med de to håndbremses, som til sidst var rødglødende takket være den evige friktion.

Gennem vandfald og mudder nåede vi endelig Yolanda. Emilio, der havde været så venlig at følge efter os hele vejen ned i servicevognen med lappegrej, gav os slutteligt et lift op til Coroico - en herlig oase i den bolivianske regnskov. Her vaskede vi mudderflagerne af og brugte et par dage til at forsøge at dulme de værste fingersmerter - forårsaget af evig nedbremsning - ved at lægge dem på is. Dette var lettest gjort ved kontinuerligt at have en iskold øl i begge hænder.

Det sidste stykke fra Yolanda til Rurrenabaque foregik i en bus, der var som busser i Sydamerika på det tidspunkt var flest. En gammel smadderkasse med langt flere passagerer end sæder, hvorfor mellemgangen var fyldt op med indianerkoner på små røde plastictaburetter, og intet armlæn syntes blottet for en bred sydamerikansk bagdel. Men humøret var højt, mens chaufføren for at tage del i festen, og måske for bedre at kunne koncentrere sig om de mange hårnålesving, delte en gibbernakker med et par mandlige passagerer. Således vel underholdt af vanvittig kørsel på randen af intetheden nåede vi en tidlig morgen endelig frem til den lille idylliske landsby Rurrenabaque, hvorfra eventyret i Amazonbassinet kunne påbegyndes.

Billede øverst: Måske er det ikke synderligt begavet at trække en farlig krokodille op til sig når man sidder syv mand i en lille usikker træbåd? Missionen lykkes heldigvis uden tilskadekomne.

Billede nederst: En friskfanget piratfisk får lov at posere lige inden vi rister den over bålet og sætter den til livs.

Billede øverst: En "Hydrochoerus hydrochaeris" bedre kendt som et flodsvin hygger sig i solen, mens vi driver forbi i vores udhulede træbåd.

Billede nederst: Det farligste øjeblik er når krokodillen trækkes op i båden og dens kæber skal surres sammen.